הנה הם באים, כמעט כמו בכל שנה, בזוג: חנוכה וכריסמס. אצלנו ידליקו חנוכיה ויאכלו סופגניות. אצלם יקשטו עץ־אשוח וישימו על ידו מתנות עטופות לתפארת. אם אתם סובלים, כשאתם אוכלים סופגניות ולביבות, תחשבו על הגויים. הם אוכלים כריסמס פודינג ותאמינו לי — זה הרבה יותר גרוע.

כן, זה הזמן להיזכר בכל החברים הגויים שלכם, כאן ומעבר לים ולשלוח להם ברכות. במיוחד למי שזוכרים כל שנה לשלוח לכם שנה טובה. חברות זה דבר שמטפחים כל הזמן.

● ● ●

כל החנוכיות המצולמות בעמוד זה הן מתוך תערוכת חנוכיות של אמנים ישראליים, המוצגת בימים אלה בעבודה עברית, ברחוב גורדון בתל־אביב. כדאי לראות.

● ● ●

וא־פרופו חנוכיות, ירידי, יחיאל ספרא, אומר כי הגיע הזמן שחברי־הכנסת שלנו

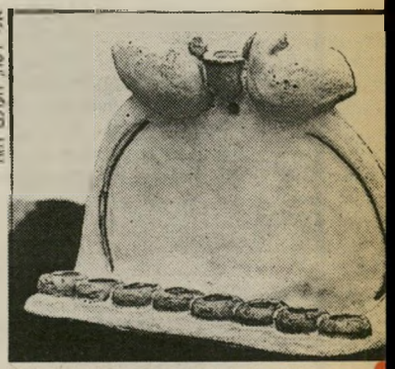

אלי דסה, העולם הזה

יסתכלו על החנוכיה וילמדו שדווקא זה שעומד הכי גבוה הוא בסך הכל השמש.

● ● ●

ואותו יחיאל ספרא מציע מידרש לנהגי תל־אביב, במיוחד לחנוכה:

חנה ושבעת בניה זאת לא אגדה. חנה בתל־אביב ולא סינדלו אותו — זאת אגדה.

● ● ●

בכל שנה, בחנוכה, אני נזכרת במסיבת־החנוכה בגן־הילדים של בני הצעיר. הוא היה בן 3 או 4 וקיבל תפקיד של מכבי וסרט־נייר ונר על הראש. הוא עמד לצד חבריו הקטנים ושר בלהט את המילים: „לעת אחים מטבח, מצר המנבח...“

מייד אחרי השיר הוא ניגש אלי והסביר לי שזה היה שיר ביוונית לזכר היוונים. פתאום אני נזכרת שאז לא תיקנתי אותו ואולי עד היום הוא חושב כך. אני אברר את זה היום.

ובאותו ענייך. עשיתי מחקר קטן השבוע. שאלתי איזה 60 איש — כל אחד שפגשתי — אם הוא יודע את כל מילות „מעוז צור ישועתי“. 59 איש לא ידעו. האחד שידע, ידע גם לאן להפנות אותי. חשבתי שתשמחו לראות עם פעם איך נראה כל השיר הזה. בבקשה:

מעוז צור ישועתי, לך נאה לשבח
תיכון בית תפילתי ושם תודה נזבח
לעת אחים מטבח מצר המנבח
אז אגמור בשיר מיזמור חנוכת־המיזבח

רעות שבעה נפשי, ביגון כוחי כלה
חיי מיררו בקושי בשיעבוד מלכות עגלה
ובידו הגרולה הוציא עם סגולה
חיל פרעה וכל זרעו ירדו כאבן מצולה

דביר קודשו הביאני וגם שם לא שקטתי
ובא נוגש והגלני כי זרים עבדתי
ויין רעל מסכתי כמעט שעברתי
קץ בבל זרובבל לקץ שבעים נושעתי

כרות קומת בראש ביקש אגגי בן המדתא
ונהייתיה לו למוקש וגאוותו נשברתה
ראש ימיני נשאת ואויב שמו מחית
רוב בניו וקניניו על עץ תלית

יוונים נקבצו עלי אזי בימי חשמנים
ופרצו חומות מגדלי וטמאו כל השמנים
ומנותר קנקנים נעשה נס לשושנים
בני בינה ימי שמונה קבעו שיר ורננים

חשוף זרוע קודשך וקרב קץ הישועה
נקום נקמת עבדיך מאימה הרשעה
כי ארכה השעה ואין קץ לימי הרעה
דחה אדמון בצל צלמון
הקם רועים שבעה.

במקום דמי־חנוכה

החג היהודי היחידי שבו מחלקים כסף לילדים הוא חנוכה. על כל פנים, כך זה היה במיזרח־אירופה. פעם בשנה, בימים ההם, היהודים נתנו לילדים שלהם כסף.

אבל בזמן הזה, כשהילדים מקבלים כסף מההורים שלהם כל יום, כדאי אולי, במיוחד כדי להבדיל בין קודש לחול, למנוע מהם כסף יום אחד בשנה.

אבל בלי לתת משהו הרי אי־אפשר אצל היהודים, ובמיוחד כשמדובר בילדינו.

אז הנה סקירה קצרצרה של כמה סיפרי־ילדים, שראו אור ממש־ממש עכשיו, ומכאן ברור שהילדים עדיין לא קראו אותם.

● שורה פשוטה וגבוהה מאת פטריסיה מקלקלן, מסיררת טוב לקרוא של הוצאת עם עובד. סיפור על שני ילדים, שאמא שלהם מתה ואבא מחפש אשה חדשה, ומוצא את שרה, שהיא פשוטה וגבוהה. אהבה, געגועים, רוך, תיקווה, בניית מישפחה חדשה — זה החומר שממנו מורכב הסיפור, וכמו בסיפורים כאלה יש כאן המון דמעות. במיוחד לילדות.

● ● ●

● הרפתקה בחלל מאת דבורה עומר, הוצאת כתר. ממש שתי ציפורים במכה אחת. גם חלל וחלליות וכוכבי־לכת וטילים, וגם שוקולד וארטיקים וסוכריות ומסטיקים. הסיפור של כוכב מיוחד במינו, המצופה כולו סוכר, נהרותיו נהרות שוקולד ופסגות ההרים מצופות גלידה.

לילדים קטנים־קטנים שאוהבים לשמוע סיפורים בעלי סוף טוב. נוסף על כל זה יש גם מוסר־השכל בעניין מודעות לבריאות הפה והשיניים. אז איך אמרתי, שתי ציפורים? לא נכון. שלוש ציפורים במכה אחת. ואיורים יפים של בז. טוב, אז אולי ארבע ציפורים.

● ● ●

● ולילדים יותר גדולים — וגם להורים שלהם — סיפורים לילדים מאת יצחק בשביס־זינגר. הוצאת עם עובד וסיפרית הפועלים. האם תהרגו אותי אם אומר שזה הספר של בשביס־זינגר שאני הכי אוהבת?

● ● ●

● הטחנה המכושפת מאת אוטפריד פרויסלר. ספר עטור פרסים, מתאים לשוחרי כשפים והרפתקות מפחידות.

הדבר היחידי, עד היום, שהצליח להפחיד את בני הצעיר, ורק בגלל זה הוא ראוי לפרס נוסף. הילד, אגב, מסרב להמשיך ולקרוא את הספר, אלא אם כן אני אשב על ידו כל זמן הקריאה. מכאן הבנתם שקריאת הספר בבית־תנו נדחתה, עד שיהיה לי זמן לשבת שעות על יד מיטת הילד.

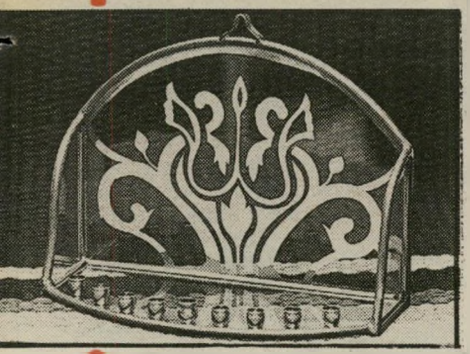

ניסים

אחרי 5000 שנה של נרות־חנוכה משעממים עד מוות, יצאו לשוק נרות־חנוכה בעיצוב חדש. 44 נרות בקופסה. הנרות אינם נוטפים והם בוערים יותר משעה. נרות עציון מיוצרים בקיבוץ מירב ומשווקים בכל רשתות־השיווק ב־4.50־5 שקלים.

● ● ●

הבן הקטן שלי קיבל 99.5 בבחינה במתמטיקה. רק בתקופה של ניסים זה יכול לקרות.

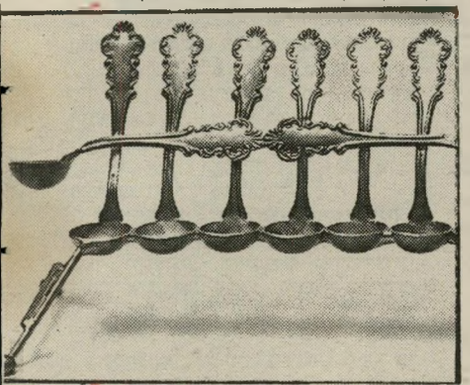

ועוד נס. הכסף של עיריית תל־אביב, שאמור להספיק ליום אחד, הספיק להם, כנראה, לשלושה ימים. ולכן, בשלושה ימי חנוכה — 26, 27 ו־28 בדצמבר, יתקיימו 18 קונצרטים בשלושה אולמות בנווה־צדק. הכרטיסים יימכרו ב־17 שקלים ואת תוכנית הקונצרטים כולה אפשר לקבל באגף התרבות של עיריית תל־אביב או בלוחות המודעות.

● ● ●

ואם קרה לכם נס ואף אחד — ממש אף אחד — לא בא להתרים אתכם השבוע, לשום מוסד־צדקה או אגודה וולונטרית, ואם ב־מיקרה אתם לא יכולים לעמוד בזה רווקא בשבוע־החנוכה ואתם משתוקקים לעשות משהו בנדון — פשוט טלפנו 171 ותגידו שאתם רוצים לשלוח חבילת ממתקים לחייל. כל העסק עולה 30 שקלים.

ואם בכל זאת

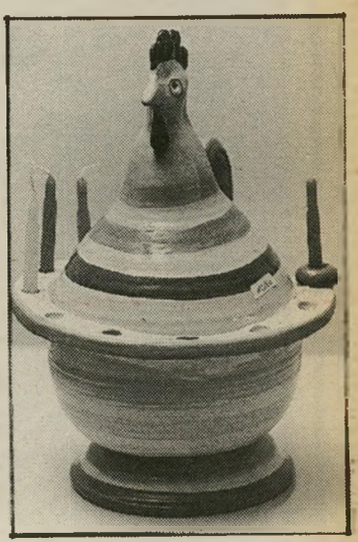

מניסיון־החיים שלי לא כדאי לאפות סופגניות בבית. זו עבודה ממושכת, מלכלכת, משפריצת־שמן והתוצאה גם משמינה. לדעתי, אפשר לקנות 10 סופגניות בחנות, לאכול שלוש וגם את השבע הנותרות, ולגמור עם העניין הזה.

אבל למיקרה שדעתי לא מעניינת אתכם בכלל, וכל מה שאתם רוצים זה להכין סופגניות אמיתיות בבית, השגתי לכם מתכון אמית־אמיתי, מבחור ששמו דני ריס, שהוא מומחה לעניין.

אז ככה: המיצרכים הדרושים הם 65 גרם שמרים, ק"ג קמח רגיל, חמישה חלמונים, שתי כוסות חלב פושר, שלושת ריבעי כוס סוכר, שלושת־ריבעי כוס שמן, שקית סוכר וניל, ריבה, אבקת סוכר.

אופן ההכנה: ממיסים את השמרים במעט חלב. את כל שאר המיצרכים, מלבד הריבה ואבקת הסוכר, מכניסים למערבל ומערבלים. מוסיפים לעיסה את השמרים המומסים בחלב. משאירים בקערת המערבל כשעתיים, עד שיתפח.

מוציאים את הבצק מהקערה, מחלקים אותו לארבעה חלקים שווים. מכל חלק מרדדים עלה רק. על חצי העלה מסמנים בעזרת כוס עיגולים, ובמרכז כל עיגול שמים מעט ריבה. מכסים בחצי העלה השני ובעזרת כוס חותכים דרך שתי שכבות הבצק.

מה שמתקבל זה שני עיגולי בצק מחוברים בקצוות ובמרכזם ריבה. משאירים על מגש כשעתיים להתפחה נוספת. מחממים שמן עמוק ומטגנים את הסופגניות משני הצדדים עד לצבע זהוב. מפזרים מעל אבקת־סוכר.

לא, אין לי מושג כמה קלוריות יש בכל סופגניה. תבררו אצל מישהו אחר.

צילום: עמי

טוב, אולי זה לא קשור לחנוכה, אבל זה בפירוש קשור לאור בבית. מי שרוצה אור בבית, וגם שימחה וגם פינוק וגם אהבה — שיקח לעצמו חתול.

המתוקים האלה שבתמונה מחכים לבית חם. אפשר לטלפן למערכת העולם הזה, **מיספר (03)־232263**, ולבקש את בעלת החתולים.